

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců JUDr. Markéty Fialové a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobců: a) H. D. – F. o. t. E. C. R.
b) F. B. S., z. s.
oba sídlem Ú. 567/33, X B.

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

za účasti: I. E. Ch. a. s.
sídlem K E. 227, X Ch.
zastoupena advokátem JUDr. Petrem Zákouckým, LL.M.
sídlem V Celnici 1034/6, 110 00 Praha 1
II. G. Č. r., z.s.
sídlem P. p. 143/12, X P.
III. O. V.
sídlem X
IV. P. k.,
sídlem X
V. Z. p. P. z.s.
sídlem B. 831, X P.

o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2021, č. j. MZP/2021/550/1135,

takto:

I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 25. 11. 2021, č. j. MZP/2021/550/1135, **se zrušuje** a věci **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci a) na náhradě nákladů řízení částku 4 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci b) na náhradě nákladů řízení částku 4 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Věc se týká povolení výjimky z emisních limitů oxidů dusíku a rtuti pro elektrárnu Ch. Jádrem sporu mezi účastníky je jednak naplnění zákonných podmínek pro jejich stanovení, jednak jejich povolená výše a délka trvání.
2. Žalobci se žalobami¹⁾ domáhali přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo částečně změněno a částečně potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 23. 7. 2021 č. j. KUOK 78464/2021 o 29. změně integrovaného povolení vydaného podle § 19a odst. 2 zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci), ve znění pozdějších předpisů, pro zařízení „*Spalovací zařízení o jmenovitém tepelném příkonu větším než 50 MW*“ provozovatele E. Ch. a. s. (dále jen „provozovatel“). Ve věci byly krajským úřadem stanoveny a žalovaným následně aprobovány emisní limity rtuti ve výši 23 µg/m³ a oxidů dusíku ve výši 190 mg/m³ pro období 17. 8. 2021 – 17. 8. 2027, tj. na dobu 6 let, přičemž tyto hodnoty byly povoleny jako výjimka z emisních limitů spojených s nejlepšími dostupnými technikami stanovených prováděcím rozhodnutím Komise (EU) 2017/1442 ze dne 31. 7. 2017, kterým se stanoví závěry o nejlepších dostupných technikách (BAT) (dále jen „rozhodnutí Komise“) podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/75/EU o průmyslových emisích pro velká spalovací zařízení (dále jen „směrnice“).
3. Krajský soud ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 4. 3. 2022, č. j. 60 A 5/2022-156, kterým zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť dospěl k závěru, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci pro udělení emisní výjimky nejméně pro třetí až šestý rok trvání této výjimky. Na základě kasačních stížností podaných žalovaným a provozovatelem ale Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil, jelikož krajský soud nepřihlédl ke skutečnosti, že skutkový stav věci se bude v průběhu trvání výjimky nevyhnutelně měnit, a to v souladu se smyslem a účelem této výjimky.

II. Argumentace stran

Žaloba

¹⁾ žaloby byly původně podány samostatně a vedeny zdejším soudem pod sp. zn. 60 A 5/2022 (žalobce H. D. – F. o. t. E. C. R.) a 60 A 6/2022 (žalobce F. B. S., z. s.); usnesením ze dne 11. 2. 2022 č. j. 60 A 5/2022-137, které nabylo právní moci dnem 14. 2. 2022, byly spojeny ke společnému projednání a rozhodnutí

4. Žalobci se domáhali zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí krajského úřadu, jejichž nezákonnost spatřují v nenaplnění předpokladů pro udělení výjimky, jakož i v nepřiměřenosti udělených výjimek a délky jejich trvání. Jednotlivé žalobní body shrnuje krajský soud následovně.
5. Žalobci předně namítali absenci zakotvení plánu výroby provozovatele ve výroku napadeného rozhodnutí. Dle žalobců se jedná o jeden z klíčových předpokladů žádosti provozovatele k udělení výjimky, jehož splnění ovlivní výsledné dopady výjimky na životní prostředí a na lidské zdraví. Žalobci mají obavy z překračování avizovaného plánu výroby, k němuž již v roce 2021 reálně došlo o zhruba 17 %. Při překročení plánu výroby by mohlo dojít ke znečištění životního prostředí výrazně větším množstvím rtuti a oxidů dusíku oproti údajům předpokládaným v žádosti provozovatele. Napadené rozhodnutí však tímto způsobem zasahuje nejen do práv žalobců, ale i do práv samotného provozovatele, který by případně mohl být postižen za neplnění předpokládaného plánu výroby, ačkoli mu nebylo závazným výrokem správního rozhodnutí uloženo tento plán výroby dodržovat. Absence podstatného předpokladu žádosti v závazných podmínkách integrovaného povolení tak dle žalobců způsobuje nezákonnost rozhodnutí, neboť tím dochází k porušení ustanovení § 14 odst. 5 ve spojení s § 13 odst. 4 písm. e) zákona o integrované prevenci.
6. Dále žalobci zdůraznili judikaturou správních soudů a Soudního dvora Evropské unie dovozovanou nutnost restriktivního výkladu v oblasti výjimek z ochrany životního prostředí. Dle žalobců provozovatel ve správním řízení neprokázal splnění zákonných podmínek ani pro jeden z polutantů, jak je v jednotlivostech uvedeno níže.
7. V případě rtuti podle žalobců unikne po dobu trvání výjimky do životního prostředí ze zařízení provozovatele přinejmenším o 1 234 kg rtuti více než v případě dodržení emisního limitu spojeného s BAT. S přihlédnutím k vysoké nebezpečnosti rtuti pro lidské zdraví a životní prostředí by podmínka zákazu závažného znečištění životního prostředí byla podle žalobců splněna v případě prokázání, že množství absolutních emisí rtuti do životního prostředí bude ve srovnání s dodržením emisního limitu podle BAT jen nepatrně vyšší. V nyní projednávané věci by byl dopad výjimky na životní prostředí významně horší než v případě plnění emisního limitu spojeného s BAT, přesto žalovaný opakovaně uvádí, že k závažnému znečištění životního prostředí nedojde.
8. Povolená výjimka dále dle žalobců nesplňuje zákonný požadavek zajištění vysoké úrovně ochrany životního prostředí, neboť dle metodiky žalovaného² je hodnocení výjimky u obou polutantů ve vztahu k životnímu prostředí převážně negativní, resp. neutrální-negativní. Pozitivnějšího hodnocení dle kritérií § 14 odst. 5 zákona o integrované prevenci mohlo být dle žalobců dosaženo stanovením emisního stropu (pro rtuť v kg/rok, pro oxidy dusíku v t/rok), stanovením nižšího emisního limitu nebo zkrácením doby trvání výjimky na méně než dva roky. Povolením výjimky došlo dle žalobců rovněž k porušení zásady legitimního očekávání a zákazu libovůle, neboť žalovaný i krajský úřad ve věci postupovali v rozporu s výsledky hodnocení dle metodiky, která pro ně byla právně závazná a která má zaručovat, že budou všechny žádosti hodnoceny podle stejných objektivních kritérií.

²⁾ Metodický pokyn Ministerstva životního prostředí k aplikaci § 14 odst. 5 zákona o integrované prevenci na velká spalovací zařízení ze dne 28. 8. 2019, č. j. MZP/2019/710/7795, dále jen „metodika“

9. Udělený emisní limit pro oxidy dusíku ve výši 190 mg/m³ po celou dobu výjimky pro všechny kotle je dle žalobců nepřiměřeně vysoký, neboť nereflektuje skutečné emise zařízení, rozdílné u každé z linek, ani plánovaný postup jejich snižování. Přesto krajský úřad udělil výjimku ve výši navrhovaného emisního limitu ve stejné výši pro obě linky a žalovaný tento postup napadeným rozhodnutím aproboval. Rovněž doba trvání výjimky měla být stanovena pro části zařízení odlišně, jelikož mezi linkou 1 a linkou 2 zařízení existují rozdíly v pokročilosti přijímání ekologizačních opatření. Výjimka přitom musí být dle § 14 odst. 5 zákona o integrované prevenci udělena pouze na nejkratší možnou dobu. Z napadeného rozhodnutí je přitom dle žalobců zřejmé, a sám žalovaný to v něm uznává, že v řízení nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že způsob provozování zařízení z technických důvodů neumožňuje stanovení odlišných hodnot emisních limitů ani stanovení odlišné doby trvání výjimky pro jednotlivé části zařízení. Jelikož žalovaný i krajský úřad vzali za základ svých rozhodnutí nepodložený skutkový stav, jednali v rozporu s § 3 správního řádu, dle kterého mají povinnost postupovat v řízení tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podkladová data přitom dle žalobců byla snadno zjistitelná z provozní evidence vedené provozovatelem dle přílohy č. 10 k vyhlášce č. 415/2012 Sb., kterou provozovatel v průběhu řízení odmítl předložit.
10. Dále žalobci namítali, že stanovené emisní limity rtuti a oxidů dusíku vycházejí z neaktuálního stavu emisí zjištěného na počátku roku 2020, ačkoliv od té doby v zařízení došlo k instalaci nové technologie – látkových filtrů. Ty vedou k výraznému snížení emisí a jejich účinky lze již dnes podle žalobců vyhodnotit. Látkové filtry přispívají u rtuti ke snížení emisí zhruba o 67%. Správní orgány tak vycházely ze zastaralého skutkového stavu, který vyžaduje zásadní doplnění. Stanovený emisní limit je v důsledku toho nepřiměřeně vysoký, neboť nereflektuje skutečné emise zařízení ani plánovaný postup jejich snižování. Žalovaným nastavený harmonogram navíc necílí na urychlení ekologizace zdroje, ale na budoucí zjištění dosud nejasného skutkového stavu, který měl být zjištěn již v rámci tohoto řízení.
11. Ve správním řízení dle žalobců nebylo prokázáno ani splnění poslední zákonné podmínky, a sice že by dosažení úrovně emisí spojených s BAT vedlo k nákladům, jejichž výše by nebyla přiměřená přínosům pro životní prostředí. Ekonomické hodnocení předložené provozovatelem bylo provedeno jak v rozporu se zákonem, tak v rozporu s metodikou, neboť jsou v něm započítány i náklady na instalaci látkových filtrů, ačkoli nebyl efekt této technologie nijak zohledněn při stanovení výjimečného emisního limitu. V případě odstranění nákladů na látkové filtry z ekonomického hodnocení by výsledek tohoto hodnocení byl negativní a výjimka by nemohla být udělena. Žalovaný se aprobační postupu krajského úřadu navíc nepřipustně odchýlil od svého předešlého rozhodnutí, kterým je sám vázán a zároveň se dopustil porušení zásady legitimního očekávání a zákazu svévole, neboť postupoval v rozporu s metodikou, která pro něj byla závazná a která má zaručovat, že budou všechny žádosti hodnoceny podle stejných objektivních kritérií.

Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Ve svém vyjádření shrnul závěry napadeného rozhodnutí. K namítané absenci zakotvení plánu výroby do podmínek rozhodnutí o udělení výjimky žalovaný uvedl, že žalobci předjímají, že provozovatel uvedl v žádosti záměrně nepravdivé informace. Žalovaný však hodnotil splnění podmínek dle § 14 odst. 5

zákona o integrované prevenci a tyto shledal splněnými. Krajský úřad Pardubického kraje je na základě přijímaných provozních informací oprávněn provést přezkum a upravit podmínky výjimky z BAT i mimo plánované přezkumy. Překročení plánované výroby v roce 2021 ještě nutně neznamená překročení množství absolutních emisí. Žalovaný se neztotožnil s výkladem žalobců ve vztahu k výsledku hodnocení kritérií ve vztahu k životnímu prostředí dle metodiky, neboť z metodiky nevyplývá, že výsledné hodnocení musí být jen pozitivní nebo neutrální-pozitivní, ani že je třeba poměřovat součty počtu hvězdiček hodnocení jednotlivých kritérií, tyto navíc slouží jen jako pomocné vodítko. Dle žalovaného je dále zdůvodnění provozovatele o nemožnosti stanovení odlišného emisního limitu příp. odlišné doby trvání výjimky legitimní. Návrhová hodnota emisního limitu rtuti $23 \text{ } \mu\text{g}/\text{m}^3$ odpovídá bezpečně zjištěnému aktuálnímu stavu emisí rtuti a byla podložena výsledky měření emisí rtuti provedeného dle požadavků žalovaného. Žalovaný nesouhlasil s argumentací žalobců, že instalaci tkaninových odlučovačů budou sníženy emise rtuti o dalších 67 % a zcela pomíjí skutečnost, že podkladová měření emisí byla provedena při plné funkci instalovaných zařízení k omezování emisí, a tedy i elektrostatických odlučovačů. Žalovaný dále uvedl, že provozovatel byl zavázán každoročně k 30. 4. předložit zprávu o provedených opatřeních za předcházející kalendářní rok tak, aby bylo zřejmé, zda jsou realizována opatření vedoucí k ekologizaci zařízení. Po 3 letech bude proveden přezkum integrovaného povolení, jehož součástí bude i případný návrh na snížení emisního limitu, nebo i předčasné ukončení výjimečného režimu. Žalovaný navíc doplnil harmonogram předkládání průběžných zpráv provozovatelem tak, že zajistil možné snížení emisních limitů již po 2 letech. Ve vztahu k ekonomickému hodnocení se žalovaný ohradil proti argumentaci žalobců, kteří podle něj vytrhávají z kontextu dílčí závěry v pořadí druhého rozhodnutí žalovaného. Z ekonomického hodnocení vyplynulo, že náklady pro návrhový scénář jsou přiměřené a realizací scénáře BAT by byly vynaloženy náklady, jejichž výše by naopak přínosům pro životní prostředí přiměřená nebyla.

Vyjádření provozovatele

13. Osoba zúčastněná na řízení I. (provozovatel) k žalobám uvedla, že řada námitek směřuje proti správnímu uvážení krajského úřadu a žalovaného a jako takové jsou ve správním soudnictví v zásadě nepřezkoumatelné. Žalovaný byl dle provozovatele oprávněn se od doslovného znění metodiky odchýlit, tím spíše za situace, kdy metodika (vypracovaná až koncem roku 2018) nekodifikuje ustálenou, jednotnou a dlouhodobou správní praxi. Požadavek žalobců na stanovení předpokládaného plánu výroby v závazných podmínkách integrovaného povolení nemá oporu v zákoně, v metodice ani v dosavadní správní praxi. Stanovení plánu výroby v závazných podmínkách integrovaného povolení by fakticky odpovídalo stanovení emisních stropů, jejichž autoritativní stanovení u daného typu zařízení platná legislativa neupravuje. Stejně tak o podmínce krajnosti či výjimečnosti udělení výjimky se zákon o integrované prevenci ani směrnice nezmiňují a nelze ji dle provozovatele dovodit ani z textu či účelu dané právní úpravy. Tvrzení žalobců, že objem rtuti potenciálně vypuštěný do ovzduší v důsledku stanovené výjimky představuje závažné znečištění životního prostředí, je dle provozovatele pouze jejich subjektivním hodnocením. Každá výjimka z emisních limitů spojených s BAT vede z principu věci k vyšším emisím, a tedy k vyššímu znečištění životního prostředí. Hodnocení kritérií ve vztahu k vlivu výjimky na životní prostředí dle metodiky provedli krajský úřad, žalovaný a agentura C., přičemž všechny orgány vyloučily, že by udělení výjimky vedlo k závažnému znečištění

životního prostředí či k ohrožení vysoké úrovně ochrany životního prostředí. Ani negativní hodnocení emisní významnosti R či negativní hodnocení ve vztahu k životnímu prostředí není dle metodiky automatickým důvodem k zamítnutí žádosti, negativní hodnocení jednoho kritéria tudíž nemůže být ztotožňováno se závěrem, že výjimka povede k závažnému znečištění životního prostředí či nebude zajištěna vysoká úroveň ochrany životního prostředí. Žalovaný se dle provozovatele v napadeném rozhodnutí dostatečným způsobem vypořádal s variantou odlišně stanovených emisních limitů či doby výjimky pro různé části zařízení, nemožnost přijetí takového postupu kvůli technickým a provozním parametrům zařízení (do konkrétního absorberu mohou být z provozních důvodů odváděny spaliny z různých bloků zařízení) byla bez důvodných pochybností prokázána, nadto v průběhu trvání výjimky bude průběžně ověřován skutkový stav a případně přistoupeno ke snížení emisního limitu. V době vydání napadeného rozhodnutí sice byly látkové filtry již instalovány, avšak nacházely se ve zkušebním provozu, v důsledku kterého nebylo možné vyhodnotit jejich skutečnou účinnost. Žalobci tvrzená účinnost 67 % není v souladu s aktuální úrovní technického poznání. Výsledná účinnost látkových filtrů se může u každého zařízení výrazně lišit. Výjimkový emisní limit byl stanoven na základě bezpečně zjištěného aktuálního stavu emisí. Ve vztahu k ekonomickému hodnocení provozovatel zdůraznil, že skutečnost, že výslednou účinnost látkových filtrů nelze kvalifikovaně odhadnout dopředu, není pro jejich zahrnutí do ekonomického hodnocení relevantní. Relevantní je pouze to, že jsou instalovány za účelem snížení emisí rtuti a že jsou způsobilé tohoto snížení dosáhnout.

Replika žalobců

14. V replice k vyjádření žalovaného žalobci trvali na svých argumentech uvedených v žalobách. Nad rámec zdůraznili, že metodika má správním orgánům pouze stanovit objektivní kritéria, jak při hodnocení dopadů výjimek na životní prostředí postupovat, k samotnému vyhodnocení odborného posouzení však postačuje samotný § 14 odst. 5 zákona o integrované prevenci. V případě negativního příp. neutrálního-negativního hodnocení je totiž zřejmé, že v takovém případě nemůže být zajištěna vysoká úroveň ochrany životního prostředí ani zabráněno závažnému znečištění životního prostředí. Výjimka proto nemohla být udělena. Nadto z formulace uvedeného paragrafu vyplývá povinnost provozovatele prokázat absenci negativních dopadů na životní prostředí. Pakliže by měl žalovaný za to, že k prokázání této zákonné podmínky nemá sloužit hodnocení dle metodiky, pak tato podmínka nebyla provozovatelem prokázána ani žádným jiným způsobem a provozovatel tak neunesl důkazní břemeno. Dále žalobci poukázali na skutečnost, že informace o ročním absolutním množství emisí rtuti a oxidů dusíku nemají být dle rozhodnutí o výjimce součástí pravidelně předkládaných zpráv. Nejsou proto uvedeny ani v již první předložené zprávě, ani v každoroční zprávě o plnění podmínek integrovaného povolení. I kdyby provozovatel v průběhu trvání výjimky vypustil výrazně větší množství rtuti, než původně odhadoval v rámci žádosti o výjimku, žádnou ze závazných podmínek integrovaného povolení by tím neporušil, a tudíž není zřejmé, na základě čeho by byl správní orgán oprávněn zahájit přezkum. Maximální povolené množství absolutních emisí v době trvání takto rozsáhlé výjimky proto musí být dle § 14 odst. 5 ve spojení s § 13 odst. 4 písm. e) zákona o integrované prevenci a dle § 68 odst. 2 správního řádu nedílnou součástí rozhodnutí o výjimce. Žalobci dále odmítli tvrzení o nemožnosti stanovit odlišný emisní limit či odlišnou dobu trvání výjimky pro jednotlivé linky, neboť z dostupných podkladů (zpráva o prvním roce trvání výjimky předložená

provozovatele Krajskému úřadu Pardubického kraje, zpráva o plnění podmínek integrovaného povolení za rok 2021) vyplývá, že reálně jsou do linky 1 převážně vždy zaústěny bloky B1 a B2, zatímco do linky 2 ústí bloky B3 a B4. Ze zprávy o plnění podmínek navíc vyplývá, že na lince 2 bylo dosaženo zhruba o $3 \mu\text{g}/\text{m}^3$ nižších emisních koncentrací rtuti a o zhruba $3 \text{ mg}/\text{m}^3$ nižších emisních koncentrací oxidů dusíku než na lince 1. V souladu s požadavkem na co možná nejrychlejší dosažení emisních limitů spojených s BAT měl proto žalovaný povinnost stanovit pro část zařízení kratší a nižší výjimku. Žalobci dále zdůraznili, že přestože provozovatel v průběhu řízení uváděl, že k instalaci látkových filtrů na blocích B1 a B2 dojde již v průběhu roku 2021 a z tohoto důvodu v ekonomickém hodnocení již od tohoto roku nabíhají odpisy této domnělé investice ve výši 71,5 mil. ročně, ve skutečnosti k ní doposud nedošlo a není ani zřejmé, kdy ji provozovatel plánuje, jelikož ve zprávě o prvním roce výjimky provozovatel uvádí, že na blocích B1 a B2 byly toliko opraveny původní elektrostatické odlučovače.

III. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dle podané žaloby a v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Právní rámec umožňující udělení emisní výjimky a základní východiska

16. Podle bodu 16 preambule směrnice pro účely zohlednění určitých zvláštních okolností, kdy by použití úrovně emisí spojených s nejlepšími dostupnými technikami vedlo k nákladům, jejichž výše by nebyla přiměřená přínosům pro životní prostředí, by měly mít příslušné orgány možnost stanovit mezní hodnoty emisí, jež se od uvedených úrovní odchyľují. (...)V žádném případě by nemělo být způsobeno závažné znečištění a celkově by mělo být dosaženo vysoké úrovně ochrany životního prostředí
17. Podle čl. 15 odst. 4 směrnice odchýlně od odstavce 3, a aniž je dotčen článek 18, může příslušný orgán v konkrétních případech stanovit mírnější mezní hodnoty emisí. Takovou odchýlku lze použít, pouze pokud posouzení prokáže, že by dosažení úrovně emisí spojených s nejlepšími dostupnými technikami popsány v závěrech o BAT vedlo k nákladům, jejichž výše by nebyla přiměřená přínosům pro životní prostředí, a to z důvodů:
a) zeměpisné polohy daného zařízení nebo jeho místních environmentálních podmínek; nebo
b) technické charakteristiky daného zařízení. Příslušný orgán doloží v příloze k podmínkám povolení důvody vedoucí k použití prvního pododstavce, včetně výsledku posouzení a odůvodnění uložených podmínek. (...) Příslušný orgán v každém případě zajistí, aby nedošlo k závažnému znečištění a aby bylo celkově dosaženo vysoké úrovně ochrany životního prostředí. (...).
18. Podle § 14 odst. 4 zákona o integrované prevenci, úřad stanoví emisní limity, které zajišťují, že za běžných provozních podmínek emise nepřekročí úroveň emisí spojené s nejlepšími dostupnými technikami, jak jsou stanoveny v rozhodnutích o závěrech o nejlepších dostupných technikách (...).
19. Podle odst. 5 téhož ustanovení úřad může v konkrétních případech stanovit mírnější emisní limity, než je stanoveno v odstavci 4. Postup lze použít, pouze pokud odborné posouzení předložené provozovatelem prokáže, že v jeho důsledku nedojde k závažnému

znečištění životního prostředí, celkově bude dosaženo vysoké úrovně ochrany životního prostředí a že by dosažení úrovně emisí spojených s nejlepšími dostupnými technikami popsanými v závěrech o nejlepších dostupných technikách vedlo k nákladům, jejichž výše by nebyla přiměřená přínosům pro životní prostředí, a to z důvodů a) zeměpisné polohy daného zařízení nebo místních podmínek životního prostředí, nebo b) technické charakteristiky daného zařízení (...).

20. Není sporu o tom, že pokud napadené rozhodnutí stanovilo emisní limity podle § 14 odst. 5 zákona o integrované prevenci, jedná se o výjimku z obecného pravidla zakotveného v § 14 odst. 4 zákona o integrované prevenci o tom, že emise nesmí překročit úroveň emisí spojené s nejlepšími dostupnými technikami.
21. Podle dlouhodobé, konstantní a bohaté judikatury Soudního dvora EU³, Ústavního soudu⁴, Nejvyššího správního soudu⁵ i krajských soudů rozhodujících ve věcech správního soudnictví⁶ je výjimka vždy vybočením z jinak obecného pravidla. Musí být proto aplikována jen v případech, které jsou opravdu výjimečné, což vede k závěru, že každá výjimka musí být řádně odůvodněna a její potřeba řádně prokázána. To platí pro celý rozsah výjimky a pro celou dobu jejího trvání. Zvláště s přihlédnutím k požadavkům na ochranu životního prostředí je pak nutné výjimku vykládat restriktivně, avšak stále v souladu s jejím smyslem a účelem (k tomu shodně viz odst. 52 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2022, č. j. 10 As 100/2022-85).
22. Již ze samotné preambule směrnice, z níž zákon o integrované prevenci vychází, vyplývá jednoznačný požadavek ve vztahu k životnímu prostředí, a sice že udělením emisní výjimky nesmí být v žádném případě způsobena závažná újma životnímu prostředí (závažné znečištění) a celkově má být dosaženo vysoké úrovně ochrany životního prostředí. Zákon o integrované prevenci pak tyto požadavky zakotvuje jako první dvě podmínky pro potenciální možnost udělení emisní výjimky.
23. Z hlediska stále rostoucího významu ochrany životního prostředí soud na úvod poukazuje na ústavní ochranu práva na příznivé životní prostředí. Ústavní soud vymezil podstatu tohoto práva v nedávném nálezu ze dne 26. 1. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 22/17, bod 89, takto: „V prvním kroku testu racionality se Ústavní soud nejprve zabýval vymezením podstatného obsahu tohoto práva. Podpůrně přitom vyšel z § 2 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o životním prostředí“), podle něhož je životním prostředím „vše, co vytváří přirozené podmínky existence organismů včetně člověka a je předpokladem jejich dalšího vývoje. Jeho složkami jsou zejména ovzduší, voda, horniny, půda, organismy, ekosystémy a energie“. Samotný esenciální obsah tohoto práva byl pak doposud vymezen zejména právní naukou, která za něj v jeho hmotněprávní složce (existující vedle práva získat informace o životním prostředí) spatřuje „povinnost státu zajistit, aby do žádné složky životního prostředí nebylo zasahováno v takové míře, která by znamenala nemožnost realizace základních životních potřeb člověka. Stát tedy musí stanovit takové limity pro znečištění ... aby jednotlivci mohli v míře potřebné pro zachování zdraví uspokojovat své základní životní potřeby“ (Tomoszková, V., Tomoszek, M. In Müllerová, H. a kol. Právo na příznivé životní prostředí: Nové interpretační přístupy. Praha: Ústav státu a práva AV ČR, 2016, s. 140). Ve

³⁾ viz např. rozsudek ze dne 26. 10. 2006 sp. zn. C-239/04

⁴⁾ viz např. nálezy ze dne 15. 11. 2001 sp. zn. I. ÚS 144/2000

⁵⁾ viz např. rozsudek ze dne 18. 8. 2020 č. j. 10 As 115/2020-44

⁶⁾ viz např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2016 č. j. 48 A 47/2015-58

shodě s výše uvedeným a ve světle nálezu ze dne 17. 7. 2019 sp. zn. Pl. ÚS 44/18 lze tedy za podstatu práva na příznivé životní prostředí podle čl. 35 odst. 1 Listiny považovat závazek státu k ochraně proti zásahu do životního prostředí, dosahuje-li zásah takové míry, že znemožňuje realizaci základních životních potřeb člověka.“

24. Životním prostředím se dle § 2 zákona o životním prostředí rozumí vše, co vytváří přirozené podmínky existence organismů včetně člověka a je předpokladem jejich dalšího vývoje. Jeho složkami jsou zejména ovzduší, voda, horniny, půda, organismy, ekosystémy a energie. Jedná se o otevřený výčet. Správní soudy již pod obsah práva na příznivé životní prostředí zařadily i právo na žití v klimatických podmínkách umožňujících nerušený výkon životních potřeb člověka (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2022, č. j. 14 A 101/2021-248).
25. Podstatou poskytované ochrany je udržení příznivého životního prostředí. Přídavné jméno „příznivé“ značí antropocentrické pojetí základního práva na příznivé životní prostředí, což znamená, že čl. 35 odst. 1 Listiny chrání životní prostředí z hlediska jeho užitečnosti pro člověka. Tento přístup potvrdil Nejvyšší správní soud např. již v rozsudku ze dne 13. 10. 2010, č. j. 6 Ao 5/2010-43.
26. Právo na příznivé životní prostředí se člení na jádro a periferii. Jádro zajišťuje, aby do žádné složky životního prostředí nebylo zasazeno v míře vylučující uskutečnění základních životních potřeb člověka (TOMOSZKOVÁ, Veronika, TOMOSZEK, Maxim, VOMÁČKA, Vojtěch. In HUSSEINI, Faisal, BARTOŇ, Michal, KOKEŠ, Marian, KOPA, Martin a kol. Listina základních práv a svobod. Komentář. 1. vydání (1. aktualizace). Praha: C. H. Beck, 2021. Komentář k čl. 35, bod 64). Zásah do této části se týká samotného smyslu a účelu tohoto základního práva dle čl. 4 odst. 4 Listiny (nález Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 54/10, bod 59) a podléhá testu proporcionality provedenému s přihlédnutím k principu udržitelného rozvoje dle § 6 zákona o životním prostředí (shodně TOMOSZKOVÁ, Veronika, TOMOSZEK, Maxim. In MÜLLEROVÁ, Hana a kol. Právo na příznivé životní prostředí: Nové interpretační přístupy. Praha: Ústav státu a práva AV ČR, 2016, s. 126). Ve světle judikatury ESLP, která chrání životní prostředí skrze práva zajištěná EÚLP, náleží do esenciálního obsahu tohoto práva taktéž garance životního prostředí nezasahujícího do ostatních lidských práv.
27. Vymezení pojmu základních životních potřeb není obsahem judikatury. Z antropocentrického pojetí lidských práv vyplývá, že jde o potřeby, jejichž uspokojení je nezbytné pro důstojný život člověka ve zdraví, např. dýchání čistého vzduchu, pití nezávadné vody, jedení nezávadných potravin, nerušené spaní, nevystavení škodlivým následkům hluku, vibrací atd. (tamtéž, s. 139). V již citovaném rozsudku Městský soud v Praze dospěl k závěru, že do okruhu základních životních potřeb člověka náleží též žití v dlouhodobě udržitelných klimatických podmínkách, neboť jsou nezbytným předpokladem pro nerušený výkon ostatních lidských práv, např. práva na život, na zdraví, vlastnického práva, práva vykonávat hospodářskou činnost aj. V souladu s principem předběžné opatrnosti je však třeba zdůraznit, že právo na příznivé životní prostředí nechrání pouze před znemožněním uspokojení základních životních potřeb.
28. Aniž by se krajský soud stavěl do role nekompromisního ochránce životního prostředí, uvedený význam ochrany příznivého životního prostředí spolu se zakotveným pořadím jednotlivých podmínek pro udělení emisní výjimky dle jeho názoru nedává prostor pro jiný výklad, než že na ochranu životního prostředí musí být při udělování emisní výjimky

kladen hlavní důraz. Touto optikou na věc krajský soud nahlížel a v první řadě se zabýval úvahou o případných negativních dopadech udělené emisní výjimky na lidské zdraví a životní prostředí. „Obecně platí, že čím nižší jsou emise znečišťujících látek, tím je lepší kvalita vnějšího ovzduší, přičemž s ohledem na princip vysoké ochrany životního prostředí je žádoucí dosáhnout lepší kvality ovzduší v co nejkratším čase.“ (odst. 42 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2020, č. j. 4 As 150/2019-54).

29. Současně však jistě netřeba pochybovat o významu výroby elektrické energie pro život společnosti a nad tím, že ochrana životního prostředí není a nemůže být absolutní. Dosáhnout lepší kvality ovzduší by jistě šlo např. zákazem uhelných elektráren a omezením provozu letecké a automobilové dopravy, takové extrémní opatření by však mělo dramatické negativní ekonomické a následně sociální důsledky pro společnost. Zvolené prostředky ochrany proto musí být proporcionální sledovanému cíli, přičemž onen proporcionální prostředek ochrany, jakožto výsledek poměřování dvou v kolizi stojících zájmů, soud spatřuje již v samotném zavedení emisních limitů vycházející z nejlepších dostupných technik. Zakotvení možnosti udělení výjimky z takových emisních limitů pak sice poskytuje určitý manipulační prostor, ale s tím je v kontextu výše predestinovaných úvah nutno operovat nanejvýš pečlivě a zdrženlivě.
30. Krajský soud musí odmítnout námitku provozovatele, že podstatná část žalobních námitek směřuje proti správnímu uvážení správních orgánů, pročez jsou ze soudního přezkumu v zásadě vyloučeny. Jakkoli se provozovatel nemýlí v tom, že soudní přezkum správního uvážení je ze své podstaty omezen pouze na přezkum, zda nedošlo k jeho zneužití nebo překročení jeho mezí⁷, v nyní projednávaném případě je správní uvážení obsaženo toliko v té části rozhodování správního orgánu, v rámci které hodnotí, zda za splnění všech zákonných podmínek emisní výjimku udělí či neudělí (formulace „úřad může“), jelikož ani při splnění všech zákonných podmínek správní orgán emisní výjimku udělit nemusí. Podstata žalobních námitek však směřuje proti tomu, že vůbec nebyly splněny zákonem stanovené podmínky pro možnost udělení emisní výjimky. Tedy směřují do té fáze rozhodování správních orgánů, která předchází okamžiku aplikace správního uvážení. Krajskému soudu proto žádná skutečnost nebránila podrobit napadené rozhodnutí soudnímu přezkumu plně v intencích podaných žalobních námitek.

K zakotvení plánu výroby do závazných podmínek rozhodnutí

31. Napadenému rozhodnutí předcházela dvě zrušující rozhodnutí žalovaného. Nejprve byla totiž Krajským úřadem Pardubického kraje a následně krajským úřadem udělena provozovateli výjimka z emisních limitů rtuti ve výši 25 µg/m³ a oxidů dusíku ve výši 195 mg/m³ na dobu osmi let. Obě tato prvostupňová rozhodnutí byla ale žalovaným zrušena pro nesplnění zákonných podmínek pro udělení takto vysokých emisních výjimek. Po v pořadí druhém zrušujícím rozhodnutí žalovaného provozovatel pozměnil žádost tak, že snížil u obou polutantů jednak samotné požadované emisní limity, dobu trvání výjimky z osmi na šest let a rovněž plán výroby, jak je popsáno na str. 87 rozhodnutí krajského úřadu. Až na základě takto upravených údajů provozovatel na udělení emisní výjimky u žalovaného dosáhl.
32. K požadavku na zakotvení plánu výroby do závazných podmínek rozhodnutí se krajský úřad vyjádřil na str. 36 svého rozhodnutí tak, že se jedná o teoretický podklad. Ačkoli žalovaný s tímto hodnocením krajského úřadu nesouhlasil, naopak zdůraznil, že se jedná o

⁷ Např. rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 36/2019-31, či ze dne 30. 3. 2017, č. j. 10 As 252/2015-77.

důležitý údaj pro výpočet předpokládaných absolutních emisí a celkové hodnocení žádosti, tuto otázku uzavřel konstatováním, že nelze předjímat nedodržení plánu výroby ze strany provozovatele a odkázal na možnost přezkumu integrovaného povolení dle § 18 odst. 1 zákona o integrované prevenci (str. 88 napadeného rozhodnutí).

33. S takovým vypořádáním se však krajský soud neztotožňuje, a proto považuje tuto žalobní námitku za důvodnou.
34. Sám žalovaný potvrzuje, že údaj o celkovém množství emisí je pro posouzení žádosti o emisní výjimku velmi podstatným údajem. Jedná se o jeden z parametrů posuzovaných při hodnocení žádosti o výjimku dle metodiky, a to v rámci posuzování kritéria emisní významnosti. Jak uvádí metodika na str. 8 *„jedním z klíčových bodů argumentace pro udělení tzv. výjimky z BAT (...) je porovnání celkového množství emisí za rok, která budou ze zařízení vypuštěna za situace, kdy jsou aplikovány BAT (...) a množství emisí, které odpovídá navrhovanému výjimkovému režimu (tzv. návrhový scénář)“*.
35. I bez úpravy uvedené v metodice je z povahy věci zřejmé, že je to právě hodnota absolutních emisí, která je vypovídající ve vztahu k potenciální újmě na životním prostředí. Samotný emisní limit jakožto koncentrace polutantu v každém vypuštěném m³ vzdušiny je totiž v tomto ohledu bez přímého vlivu. Výpočet absolutního množství emisí se pak logicky neobejde bez plánované četnosti provozu/plánu výroby. Jedná-li se pak o jeden z klíčových údajů pro posouzení žádosti a rozhodnutí o (ne)udělení emisní výjimky, je dle krajského soudu nezbytné, aby bylo předpokládáno absolutní množství emisí, jemuž se od správního úřadu dostává „povolení“, zakotveno ve výroku rozhodnutí i bez výslovného zákonného požadavku.
36. V opačném případě totiž logicky může dojít k tomu, že, byť i třeba původně nezamyšleně (např. v reakci na nepředpokládanou závažnou změnu v energetické oblasti), dojde k překročení plánované výroby, v jehož důsledku dojde k vypuštění tak značného množství polutantů do ovzduší, že bude způsobena taková újma životnímu prostředí, pro kterou by emisní výjimka nemohla být udělena. To vše v podstatě bez bezprostředního dohledu správního orgánu. Odkaz žalovaného na možnost přezkumu povolení dle krajského soudu v nyní řešených souvislostech postrádá opodstatnění, neboť jednak soud v části C výroku napadeného rozhodnutí (harmonogram) nenašel uloženou povinnost v rámci provozovatelem pravidelně předkládaných zpráv (které je provozovatel v souladu s § 16a odst. 1 zákona o integrované prevenci povinen předkládat právě v rozsahu stanoveném úřadem v integrovaném povolení) uvádět rovněž údaje o ročním absolutním množství emisí toho kterého polutantu, jednak si těžko lze představit zahájení přezkumu integrovaného povolení pro porušení podmínek, které nejsou provozovateli závazně určeny. Nadto je třeba zdůraznit, že dle § 18 odst. 1 zákona o integrované prevenci úřad provádí přezkum, zda nedošlo ke změně okolností, které mohou vést ke změně závazných podmínek integrovaného povolení, tedy dle smyslu vyplývajícího z dikce tohoto ustanovení má jít o přezkum, zda nedošlo ke zlepšení faktické situace oproti původnímu plánu a nelze tak snížit stanovený emisní limit blíže k limitům BAT).

K otázce splnění podmínky zákazu závažného znečištění životního prostředí

37. Jakkoliv důkazní břemeno k prokázání splnění zákonných podmínek leží na žadateli o výjimku, v konečném důsledku je povinností správního orgánu se s otázkou splnění zákonných podmínek řádně vypořádat. Krajský úřad splnění podmínky absence závažného znečištění životního prostředí vyhodnotil na str. 94 svého rozhodnutí tak, že emisní limit

pro oba polutanty byl stanoven na úrovni bezpečně zjištěné aktuální úrovně emisí s tím, že v průběhu trvání výjimky může být snížen. Žalovaný samostatně hodnocení této podmínky v napadeném rozhodnutí neprovedl vůbec, hodnotil pouze jednotlivá kritéria dle přílohy č. 3 k vyhlášce č. 288/2013 Sb., o provedení některých ustanovení zákona o integrované prevenci (dále jen „vyhláška“), blíže objasněné v metodice, a na základě jejich hodnocení dospěl k závěru, že nastavením závazných podmínek integrovaného povolení lze zajistit dosažení vysoké úrovně ochrany životního prostředí (str. 76 a 81 napadeného rozhodnutí).

38. Vyhláška potažmo metodika nerozlišuje hodnocení kritérií zvlášť k otázce potenciálního vzniku závažného znečištění životního prostředí a k otázce zajištění vysoké úrovně ochrany životního prostředí. Obsahuje souhrnně požadavky na hodnocení kritérií ve vztahu k životnímu prostředí, kterými jsou emisní významnost (u té se hodnotí i doba trvání výjimky), imisní významnost a emisní a imisní významnost výjimky. Je třeba zdůraznit, že uvedené nezbavuje správní orgán povinnosti provést vyhodnocení každé jednotlivé zákonem stanovené podmínky.
39. Krajský soud shledal i tuto žalobní námitku důvodnou, jelikož se ani z napadeného rozhodnutí, ani z rozhodnutí krajského úřadu nedozvěděl, na základě čeho správní orgány dospěly k závěru, že udělením výjimky a povolením vypuštění dotčeného množství emisí každého z polutantů do ovzduší navíc oproti scénáři BAT nebude způsobeno závažné znečištění životního prostředí.
40. U obou polutantů správní orgány shodně vyhodnotily kritérium emisní významnosti výjimky (tzn. celkové množství emisí v případě schválení výjimky oproti scénáři BAT) jako negativní (str. 74 a 80 napadeného rozhodnutí, str. 90 a 92 rozhodnutí krajského úřadu) s tím, že se jedná o kritérium největší váhy (v souladu s metodikou indikativní váha ohodnocena třemi hvězdičkami), přičemž u obou polutantů se jedná o významně větší množství oproti scénáři BAT. Samotná metodika v případě rtuti stanoví, že s ohledem na charakter tohoto polutantu se považuje za klíčový parametr množství rtuti vstupující do životního prostředí (str. 12 metodiky).
41. V případě rtuti byla provozovateli udělena emisní výjimka a povolen emisní limit ve výši $23 \text{ } \mu\text{g}/\text{m}^3$ na dobu šesti let, jde tak o více než trojnásobek emisního limitu dle scénáře BAT ($7 \text{ } \mu\text{g}/\text{m}^3$) a celkově o bezmála tunu a čtvrt rtuti navíc oproti scénáři BAT. I z čistě laického pohledu lze uzavřít, že se jedná o velmi významné množství tohoto pro lidské zdraví a životní prostředí extrémně škodlivého prvku. V takovém případě bylo dle krajského soudu nutno se nanejvýš pečlivě, podrobně a přísně zabývat hodnocením první zákonné podmínky pro možnost udělení výjimky představované zákazem závažného znečištění životního prostředí. Namísto toho taková úvaha v rozhodnutích obou správních orgánů zcela absentuje.
42. Za takovou totiž nelze brát případné následné hodnocení imisní významnosti vycházející z hodnocení rozptylové studie (v případě rtuti se navíc otázka imisní významnosti ani nehodnotí). Jakkoliv lze dát žalovanému a provozovateli za pravdu, že negativní hodnocení kritéria emisní významnosti výjimky samo o sobě v souladu s metodikou neznamená automatický důvod pro zamítnutí žádosti, nelze než zdůraznit, že metodika jakožto podpůrný metodický podklad blíže osvětluje jednotlivá hodnocená kritéria dle vyhlášky. V žádném případě však nezbavuje správní orgán povinnosti hodnotit žádost o udělení emisní výjimky v souladu se zákonnou úpravou obsaženou v ustanovení § 14 odst. 5

zákonu o integrované prevenci a zabývat se splněním jednotlivých zákonných podmínek, v rámci kterých na prvním místě figuruje právě podmínka zákazu závažného znečištění životního prostředí, pro jejíž hodnocení se v intencích zakotvených kritérií právě kritérium emisní významnosti výjimky soudu jeví jako nejvíce vypovídající.

43. Na tomto místě se krajský soud vrací k výše rozvedeným závěrům o významu ochrany příznivého životního prostředí, pod kterou se řadí nejen ochrana ovzduší, ale i judikatorně dovozena ochrana příznivých klimatických podmínek doplněná o důraz na předběžnou opatrnost. Je rovněž třeba si uvědomit, že k ochraně těchto hodnot se Česká republika zavázala v rámci evropského a z titulu odpovědného vyspělého právního státu s vědomím o provázanosti všech zemských ekosystémů pak v podstatě v rámci celosvětového společenství. Již jen na okraj tak krajský soud dodává, že případné hodnocení této (nejdůležitější) podmínky v návaznosti na závěry místní rozptylové studie se tak soudu jeví jako nedostatečné, neboť naměřené lokální imisní hodnoty se nijak nevypořádávají s osudem a dopadem již vypuštěného objemu emisí škodlivin do atmosféry.
44. Bude tedy na žalovaném, aby v dalším řízení provedl řádné vyhodnocení splnění podmínky zákazu závažného znečištění životního prostředí, a to i s ohledem na výše uvedený výklad o podstatě a významu práva na příznivé životní prostředí s tím, že je povinností žadatele o výjimku (v tomto případě provozovatele) prokázat splnění zákonných podmínek.

K otázce splnění podmínky zajištění vysoké úrovně ochrany životního prostředí

45. Krajský úřad vyhodnotil kritéria vztahující se k ochraně životního prostředí na str. 90 a 92 svého rozhodnutí následovně. Ve vztahu k emisím oxidů dusíku hodnotil kritérium Emisní významnost (emisní trendy) jako pozitivní (důležitost **); Emisní významnost výjimky jako negativní (důležitost ***); Imisní významnost výjimky jako negativní (důležitost ***), případně neutrální dle závěrů obsažených ve vyjádření C. (Česká informační agentura životního prostředí); Doba trvání výjimky jako negativní (důležitost *). Ve vztahu k emisím rtuti hodnotil kritérium Emisní významnost (emisní trendy) jako pozitivní (důležitost **), případně dle vyjádření C. jako neutrální; Emisní významnost výjimky jako negativní (důležitost ***); Doba trvání výjimky jako neutrální (důležitost ***). Závěrečné hodnocení této podmínky krajský úřad uvedl na str. 94-95 svého rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutečnosti, že aplikací návrhového scénáře dochází k postupnému snižování emisí oxidů dusíku a u rtuti nedojde ke zhoršení stávajícího stavu emisí rtuti ze zařízení, naopak dojde k jejich snížení. Dále zhodnotil vliv zařízení na roční imisní koncentrace v dotčeném území a uvedl, že imisní koncentrace oxidů dusíku nepřekračují imisní limity pro ochranu ekosystémů a vegetace dle zákona o ochraně ovzduší.
46. Žalovaný provedl zhodnocení uvedených kritérií na str. 72-76 a 79-81 napadeného rozhodnutí. Ve vztahu k emisím oxidů dusíku hodnotil kritérium Emisní významnost (emisní trendy) jako neutrální; Emisní významnost výjimky jako negativní; Doba trvání výjimky jako negativní a Imisní významnost výjimky po přijetí závěru C. jako neutrální. Ve vztahu k emisím rtuti hodnotil kritérium Emisní významnost (emisní trendy) jako neutrální; Emisní významnost výjimky jako negativní a Doba trvání výjimky jako neutrální. Závěrem žalovaný uzavřel, že hodnocení ve vztahu k životnímu prostředí je spíše neutrální, přičemž nastavením závazných podmínek integrovaného povolení lze zajistit dosažení vysoké úrovně ochrany životního prostředí.

47. Z uvedených shrnutí jednoznačně vyplývá, že přestože ani jedno z kritérií nebylo vyhodnoceno jako pozitivní, naopak ta nejdůležitější kritéria byla hodnocena jako negativní, dospěl žalovaný v rozporu s logickým smyslem tohoto hodnocení k závěru o splnění druhé zákonné podmínky. Krajský soud proto musí dát žalobcům za pravdu, že se správní orgány nezákonně odchýlily od závazného podkladu pro své rozhodnutí. Stejně tak shledává krajský soud nezákonným, pokud žalovaný podmínil splnění této podmínky nastavením závazných podmínek povolení (které navíc krajský soud hodnotí jako nedostatečné, jak bude uvedeno níže), jelikož negativní, příp. neutrální hodnocení objektivních kritérií nelze z povahy věci zvrátit vytvořením časového harmonogramu předkládání různých zpráv.
48. Samotné negativní hodnocení emisní významnosti výjimky a poměrně dlouhá doba trvání výjimky vedou soud k zamyšlení, zda je v takovém případě vůbec možné dospět k pozitivnímu hodnocení podmínky zajištění vysoké úrovně ochrany životního prostředí, neboť si dle názoru soudu tyto dvě okolnosti z podstaty věci navzájem odporují. Vysvětlení, proč tomu tak není, však bylo na správních orgánech.
49. Krajský soud nerozumí tvrzení žalovaného, že hodnocení kritérií ve vztahu k životnímu prostředí nemusí být pro účely udělení výjimky jen pozitivní nebo neutrální. Stojí-li za tímto tvrzením úvaha, že i přes nepříznivé hodnocení této podmínky je možno výjimku udělit za splnění ostatních podmínek, pak taková úvaha nerespektuje zákon, který jasně zakotvuje tři samostatné podmínky, jež musí být splněny kumulativně. Podmínka nepřiměřenosti nákladové stránky tak např. nemůže vynahradit absenci prvních dvou podmínek. Pro takovou interpretaci nedává zákonná úprava jakýkoliv prostor. Chtěl-li tím ale žalovaný vyjádřit to, že i přes nepříznivé hodnocení kritérií daných vyhláškou (a dále rozvedených metodikou) je stále možné dospět k závěru o splnění této v pořadí druhé zákonné podmínky, pak se jedná sice o úvahu obecně relevantní, neboť je pravdou, že metodika stanovuje důvody, pro které je na místě žádost zamítnout bez dalšího a tyto v nyní projednávané věci dány nebyly, avšak je třeba v takovém případě celkový závěr, jenž na první pohled neodpovídá výsledku a hierarchii dílčích hodnocení, pečlivě odůvodnit. Takové odůvodnění ale napadené rozhodnutí neobsahuje, neboť odkaz na závazné podmínky rozhodnutí neobsahuje žádné osvětlující úvahy správního orgánu.
50. V dalším řízení se bude muset žalovaný opětovně zabývat splněním této zákonné podmínky a dojde-li k závěru, že tato podmínka je splněna i přes negativní a neutrální hodnocení jednotlivých dílčích kritérií, podrobně tento svůj závěr odůvodní.
51. Přestože již důvodnost těchto námitek dle názoru krajského soudu postačuje ke zrušení napadeného rozhodnutí, pro úplnost se zabýval i ostatními námitkami.

K otázce dostatečně zjištěného skutkového stavu a přiměřenosti udělených emisních limitů a povolené doby trvání výjimky

52. Při posuzování důvodnosti těchto žalobních námitek krajský soud respektoval pokyn Nejvyššího správního soudu vyjádřený v jeho rozsudku ze dne 23. 5. 2022, č. j. 10 As 100/2022-85, že při hodnocení dostatečnosti zjištěného skutkového stavu pro celé období trvání udělené výjimky je nutno přihlédnout ke skutečnosti, že skutkový stav věci se bude v průběhu trvání emisní výjimky měnit. Takový vývoj je žádoucí již s ohledem na samotný smysl a účel udělené výjimky, jejímž cílem je postupně dosáhnout emisních hodnot stanovených v závěrech o BAT.

53. Současně je však dle krajského soudu nezbytné posuzovat dostatečnost a přiměřenost udělených emisních limitů, povolené doby trvání výjimky a opatření stanovených v harmonogramu s ohledem na imanentní restriktivní povahu výjimky, v kontextu ochrany příznivého životního prostředí o to naléhavější. I bez námitek žalobců provázející celé správní řízení bylo povinností žalovaného zabývat se tím, zda nejen povolené hodnoty emisních limitů těmto požadavkům odpovídají, ale i zda je výjimka udělena na nejkratší nutnou dobu a zda harmonogram obsahuje dostatečně efektivní opatření, v nanejvýš efektivní časové návaznosti tak, aby limitů dle závěrů BAT bylo možno dosáhnout v nejkratším možném čase.
54. Krajský soud se tak nejprve zabýval důvodností závěru o nemožnosti stanovit rozdílné emisní limity a rozdílnou dobu trvání výjimky pro jednotlivé linky. Již v předchozím rozhodnutí žalovaný jako jeden ze zrušovacích důvodů uvedl, že z předložených podkladů bylo zřejmé, že provozovatel mohl navrhnout rozdílné hodnoty emisního limitu oxidů dusíku pro bloky B3 a B4 (linka L2) a bloky B1 a B2 (linka L1) s tím, že pokud by provozovatel i nadále trval na hodnotě jediného emisního limitu, požadoval žalovaný, aby tuto navrhovanou výši emisního limitu (původně 195 mg/m^3) řádně zdůvodnil. Na str. 71 (str. 78-79 ve vztahu ke rtuti) napadeného rozhodnutí následně žalovaný vyhodnotil aktuální stav tak, že provozovatel stanovení jediného emisního limitu odůvodnil provozními důvody. Dle žalovaného však z podkladů nelze nalézt informaci o četnosti využití absorberu za linkou L1 pro bloky B3 a B4 a absorberu za linkou L2 pro bloky B1 a B2, a to přestože se jedná o povinné provozní údaje. Žalovaný pak uzavřel, že znalost těchto údajů by nutnost jediného emisního limitu stvrdila bez výhrad, nicméně zjištěný stav akceptoval a harmonogram doplnil o povinnost předložit zprávu mj. včetně výsledků měření emisí oxidů dusíku a údajů o počtu provozních hodin bloků B1 a B2 odsávaných přes absorber linky L2 a počtu provozních hodin bloků B3 a B4 odsávaných přes absorber linky L1 s tím, že pokud z těchto údajů vyplyne, že výstupní koncentrace oxidů dusíku za linkami L1 a L2 není provozním uspořádáním odtahu spalin ovlivněna a lze dosahovat nižších výstupních koncentrací oxidů dusíku na obou linkách nebo alespoň na jedné z nich, byl provozovatel zavázán k podání návrhu na úpravu emisního limitu.
55. Žalovaný tak dle krajského soudu vlastně potvrdil, že pokud by měl již v době rozhodování k dispozici provozní údaje, jimiž je provozovatel povinen disponovat, pak byl s to stanovit odlišný emisní limit pro jednotlivé linky. Z předložených údajů blíže rozvedených na str. 70 napadeného rozhodnutí se totiž podává, že na jednotlivých linkách je skutečně dosahováno jiných emisních koncentrací (v roce 2020 to byla hodnota $191,94 \text{ mg/m}^3$ pro linku L1 a $186,17 \text{ mg/m}^3$ pro linku L2, na které v roce 2019 bylo dosahováno koncentrace $178,32 \text{ mg/m}^3$, tedy hodnoty blízké se limitu BAT!). Postup žalovaného, který přes uvedené aproboval stanovení jediného emisního limitu pro obě linky ve výši žádané provozovatelem, neodpovídá výše vymezeným požadavkům na přiměřenost povolených emisních limitů a krajský soud tak musí i zde souhlasit s žalobci, že takový jediný emisní limit byl stanoven jako nepřiměřeně vysoký a že doplněné povinnosti do harmonogramu v podstatě směřují k doložení skutkového stavu, který měl být bez pochybností zjištěn již před vydáním napadeného rozhodnutí. Krajský soud tak rovněž tuto žalobní námitku hodnotí jako důvodnou. Otázka možnosti stanovení rozdílné doby trvání výjimky pro jednotlivé linky s ohledem na jiný stupeň ekologizace každé z linek byla spojena se stejnou argumentací.

56. Pokud jde o nezohlednění efektu látkových filtrů na výši emisních limitů, k této otázce se krajský úřad vyjádřil na str. 37 svého rozhodnutí. Krajský úřad vycházel z podkladů předložených provozovatelem, ze kterých vyplynulo, že převzetí látkových filtrů bylo naplánováno v září 2020 pro kotel B3 a v říjnu 2020 pro kotel B4, přičemž dle smlouvy mohl provozovatel v průběhu 24 měsíčního záručního provozu do technologie zasahovat jen v míře dovolené dodavatelem. Dle krajského úřadu tudíž technologie látkových filtrů nebyla k okamžiku jeho rozhodování plně optimalizována a reálný účinek látkových filtrů ve vztahu k emisím rtuti tak bylo možné vyhodnotit až po dokončení celého procesu optimalizace a odzkoušení chodu této technologie. Na str. 43 svého rozhodnutí pak krajský úřad odkazuje na sdělení provozovatele, že první výsledky vlivu látkových filtrů lze očekávat v průběhu roku 2021 u bloků B3 a B4, u bloků B1 a B2 pak v roce 2022 nebo později.
57. Žalovaný se této otázce věnoval na str. 77-78 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že podkladem pro návrhový emisní limit rtuti byla autorizovaná měření provedená ve dnech 3. 2. – 12. 2. 2020. Krajskému soudu však neuniklo, že byla provedena rovněž provozní měření na lince L1 v období od 12. 4. 2019 do 12. 4. 2021 a na lince L2 v období od 19. 2. 2020 do 30. 4. 2021. Tato však dle žalovaného mají pouze podpůrný a informativní charakter a požadavek na jejich autorizaci jde nad rámec požadavků kladených na zjištění úrovně bezpečně zjištěného stavu emisí rtuti. S touto úvahou se proto krajský soud neztotožňuje.
58. Podle názoru žalovaného provozní měření konkrétní vliv látkových filtrů na emise rtuti ještě neprokázalo a požadavkům na reprezentativnost měření pro bezpečné zjištění úrovně emisí rtuti vyhovělo již měření provedené v únoru 2020, kdy byla v provozu všechna instalovaná zařízení k omezování emisí, tedy SNCR, elektrostatické odlučovače (ESP) a mokré odsíření. Žalovaný sám potvrdil, že výsledný efekt látkových filtrů na emise rtuti bude pravděpodobně vyšší v jednotkách procent, odmítl však argumentaci žalobců o snížení emisí rtuti o 67 % (str. 78 napadeného rozhodnutí).
59. Krajský soud nemůže hodnotit žalobci tvrzenou účinnost látkových filtrů, které dle jejich tvrzení (opřené o výsledky vědeckých studií) mají potenciál snížit emise rtuti o 67 %. Souhlasí však s žalobci, že žalovaný vycházel z neaktuálního (nedostatečně zjištěného) skutkového stavu, jestliže za zjištěný skutkový stav bral hodnoty emisí naměřené v únoru 2020 a vůbec nezkoumal faktický vliv látkových filtrů na hodnoty emisí. Krajský soud shledává legitimní argumentaci provozovatele, přejatou oběma správními orgány, že provoz látkových filtrů nebyl ještě plně optimalizován, rozdílně však nahlíží na možnost hodnotit alespoň faktický, byť dosud nikoliv plně optimalizovaný, vliv této technologie na hodnoty emisních koncentrací. Pokud sám provozovatel uvedl, že vliv látkových filtrů bude možno hodnotit již v průběhu roku 2021, pak za situace, kdy krajský úřad rozhodoval v červenci 2021 a žalovaný následně v listopadu 2021, by postup odpovídající výše vymezeným požadavkům dostatečnosti a přiměřenosti a zachování podstaty výjimky z emisních limitů odpovídal postupu reflektujícímu alespoň faktický panující efekt látkových filtrů na hodnoty emisí. Takovou povinnost ostatně zakotvuje samotná metodika, která na str. 6 uvádí, že nejsou-li přesná data k dispozici, musí být vyhodnocen alespoň potenciální efekt uvedených technologií na emise rtuti. Bránila-li tomu nějaká okolnost, měla by být v rozhodnutí správních orgánů vysvětlena. Rovněž tuto žalobní námitku proto krajský soud hodnotí jako důvodnou.

60. Krajský soud se dále zabýval tím, zda požadavky dostatečnosti a přiměřenosti splňují opatření, jež jsou obsahem harmonogramu, který by měl ve smyslu § 14 odst. 5 zákona o integrované prevenci obsahovat opatření vedoucí k postupnému souladu s limity BAT v co nejkratším možném čase.
61. Krajský úřad kromě obecné povinnosti k 30. 4. každého roku předkládat zprávu o realizovaných technologiích a provedených opatřeních ke snížení emisí oxidů dusíku a rtuti, které povedou k dosažení emisních limitů podle závěrů o BAT, stanovil následující opatření vedoucí k postupnému souladu s emisními limity oxidů dusíku: 2022 – předložení zprávy o optimalizaci primárních opatření včetně výsledků měření emisí NO_x; 2023 – předložení zprávy o optimalizaci sekundárních opatření včetně výsledků měření emisí NO_x; 2024 – předložení zprávy o zkouškách a testech nových technologií včetně výsledků měření emisí NO_x z tohoto testování; 17. 8. 2024 předložení zprávy o vyhodnocení vlivu instalovaných technologií na reálné snížení emisí NO_x a případný návrh opatření, která povedou k dosažení úrovně emisí dle závěrů o BAT. Pokud měření prokáže, že dosahované hodnoty emisí jsou stabilně nižší než uložený emisní limit, bude součástí zprávy i návrh úpravy emisního limitu. Bude proveden přezkum integrovaného povolení a na jeho základě bude případně stanoven nižší emisní limit pro NO_x; 2026 – předložení zprávy o analýze trhu, výběru řešení pro splnění limitů BAT a přípravě realizace; 2027 – předložení zprávy o realizaci a zprovoznění nových technologií a 17. 8. 2027 – předložení závěrečné zprávy. Ve vztahu k dosažení souladu s emisními limity rtuti stanovil následující opatření: 2022 – předložení zprávy o průběhu zkušebního provozu látkových filtrů, s vlivem na vypouštěné emise; 2023 – předložení zprávy o optimalizaci látkových filtrů včetně výsledků měření emisí Hg; 2024 – předložení zprávy o zkouškách a testech nových technologií včetně výsledků měření emisí Hg z tohoto testování; 17. 8. 2024 – předložení zprávy o vyhodnocení vlivu instalovaných technologií na reálné snížení emisí Hg a předložení studie proveditelnosti opatření k dalšímu snížení emisí Hg obsahující návrh opatření, která povedou k dosažení úrovně emisí dle závěrů o BAT. Bude proveden přezkum integrovaného povolení a na základě jeho výsledku bude případně stanoven nový nižší emisní limit pro Hg; 2025 – předložení zprávy o výběru vhodné technologie ke snížení emisí Hg na úroveň závěrů o BAT; 2026 – předložení zprávy o realizaci opatření ke snížení emisí Hg na blocích B3 a B4; 2027 – předložení zprávy o realizaci opatření ke snížení emisí Hg na blocích B1 a B2 a 17. 8. 2027 předložení závěrečné zprávy.
62. Žalovaný uvedený harmonogram aproboval s tím, že doplnil povinnost obsáhnout do zprávy předkládané v roce 2022 a 2023 údaje o provozní době absorbérů linky L1 a linky L2, počtu provozních hodin bloků B1 a B2 odsávaných přes absorbér linky L2 a počtu provozních hodin bloků B3 a B4 odsávaných přes absorbér linky L1 s tím, že pokud měření prokáže, že dosahované hodnoty emisí jsou stabilně nižší než uložený emisní limit, bude součástí zprávy i návrh na úpravu (snížení) emisního limitu. Stejnou povinnost doplnil i ve vztahu k předkládaným zprávám ve vztahu k emisím rtuti.
63. Při posuzování přiměřenosti opatření obsažených v harmonogramu se úvahy krajského soudu nejprve obrátily k základním faktům. Rozhodnutí Komise pochází ze dne 31. července 2017. Provozovatel žádal o výjimku z emisních limitů dle BAT na konci roku 2018. Z logiky věci je zřejmé, že aby vůbec mohly být stanoveny emisní limity dle závěrů BAT, musely již v roce 2017 existovat technologie způsobilé dosáhnout těchto hodnot. Rozhodnutí Komise přijala již v roce 2017, provozovatel na konci roku 2018 žádal o výjimku z emisních limitů s plánem přijímání a optimalizace primárních a sekundárních

opatření, která jsou však všechna určena primárně pro plnění emisních limitů tuhých znečišťujících látek. Na konci roku 2021 je napadeným rozhodnutím provozovateli povolena výjimka z dotčených emisních limitů s harmonogramem opatření, který až v roce 2026 ukládá provozovateli povinnost předložit zprávu o analýze trhu, výběru řešení pro splnění limitů dle závěrů o BAT ve vztahu k emisím oxidů dusíku a přípravě jejich realizace, ve vztahu k emisím rtuti je tato povinnost uložena k roku 2025. V kontextu základních časových souvislostí se stanovení klíčového opatření v podobě povinnosti k analýze trhu a výběru řešení pro splnění limitů dle závěrů o BAT až na pátý rok z šestileté výjimky jeví až absurdním, v žádném případě však přiměřeným a odpovídajícím povaze výjimky dle § 14 odst. 5 zákona o integrované prevenci.

64. Krajský soud rovněž v přijatém harmonogramu zcela postrádá efektivitu přijatých opatření tak, aby zajišťovala skutečně postupné přibližování se emisním limitům dle závěrů o BAT. Tak by tomu bylo například zakotvením několika časových milníků, ke kterým by byla stanovena povinnost dosáhnout určité nižší emisní koncentrace příp. koncentrace nižší o konkrétní procento, až by se tímto postupným snižováním podařilo dosáhnout emisní koncentrace dle limitů dle BAT s tím, že v případě neplnění těchto dílčích snížení by byl výjimečný režim ukončen. V podobě přijaté krajským úřadem a aprobované žalovaným jsou však opatření v rámci harmonogramu benevolentně přenechána úvaze provozovatele, kterému postačí zajistit dosažení emisních limitů dle BAT až na samém konci povolené doby trvání výjimky. Přezkum integrovaného povolení v polovině doby trvání výjimky na tomto závěru ničeho nemění, jelikož v důsledku absence zakotvení povinného dosahování postupných nižších hodnot může maximálně přezkoumávat, zda se situace nezhoršuje, čemuž odpovídá rovněž toliko potenciální možnost stanovení nižšího emisního limitu v průběhu trvání výjimky.
65. Rovněž žalobní námitka směřující do nepřiměřenosti harmonogramu a v něm obsažených opatření je z uvedených důvodů důvodná. Žalovaný bude v dalším řízení povinen, shledá-li v první řadě naplnění všech zákonných podmínek pro možnost udělení výjimky, zjistit dostatečným způsobem aktuální skutkový stav v souladu s § 3 správního řádu a na základě takto zjištěného skutkového stavu případně stanovit odlišný emisní limit pro jednotlivé linky, v přiměřené výši a zakotvit přiměřená a dostatečně efektivní opatření v harmonogramu tak, aby tato korespondovala se smyslem výjimky, kterým je dosáhnout postupný soulad s emisními limity dle závěrů BAT.

Ke splnění podmínky nepřiměřených nákladů

66. Žalovaný ve svém v pořadí druhém rozhodnutí, kterým zrušil rozhodnutí krajského úřadu, vytkl započtení nákladů na látkové filtry za situace, kdy tuto technologii nedoprovázel žádný vynutitelný, odhadnutý či změřitelný efekt na emisní hodnoty a měření účinnosti látkových filtrů nebyla k dispozici. V takovém případě ukládá metodika povinnost vyhodnotit potenciální efekt, a pokud tak učinit nelze, je třeba jej brát za nulový a z logiky věci jako nulové započítat i náklady investice (str. 20 napadeného rozhodnutí).
67. Jak již bylo uvedeno výše, krajský úřad a následně i žalovaný při stanovení emisního limitu pro rtuť vycházely z toho, že efekt látkových filtrů na hodnoty emisních koncentrací žádným způsobem nevyhodnotily. Přesto však v rámci posuzování nákladové stránky náklady na látkové filtry započítaly ve výši 65 % (z důvodu primárního určení této technologie k zachytu tuhých znečišťujících látek a sekundárnímu vlivu na emise rtuti, velikost započitatelného podílu žalovaný vysvětluje na str. 19 napadeného rozhodnutí).

Tímto postupem se žalovaný nejen odchýlil od metodiky, ale v rozporu s §§ 2 odst. 4 a 73 odst. 2 správního řádu i od svého předchozího rozhodnutí bez přesvědčivého zdůvodnění takového postupu. Jaký efekt by nezapočtení nákladů na látkové filtry při hodnocení přípustnosti výjimky pro emisní koncentraci rtuti na konečné hodnocení mělo, nemůže krajský soud hodnotit, avšak bylo-li by i ekonomické hodnocení za takové situace ve vztahu k této emisní výjimce negativní, porušil by tímto postupem žalovaný opětovně i § 14 odst. 5 zákona o integrované prevenci. I bez jednotlivých ustanovení zákona případně metodiky takový postup zcela odporuje logice věci.

68. Krajský soud tedy musí dát žalobcům za pravdu i ohledně této žalobní námitky. Nadto však shledává i závažné porušení § 14 odst. 5 zákona o integrované prevenci v absenci vyhodnocení nepřiměřenosti nákladů nutných k dosažení emisních limitů dle závěrů BAT přínosům pro životní prostředí, jak je tato podmínka výslovně zákonem definována.
69. V rozhodnutí krajského úřadu je obsažena jediná úvaha na str. 95, a sice že z odborného posouzení vyplývá, že rozdíl mezi náklady scénáře BAT a návrhového scénáře u rtuti i oxidů dusíku je významný, tj. ve prospěch návrhového scénáře a žádná z položek hodnocení nákladů nemá negativní hodnocení dle kritérií metodiky, čímž je dle názoru krajského úřadu prokázána nepřiměřenost nákladů k dosažení úrovně emisí dle závěrů BAT ve vztahu k jejich přínosům pro životní prostředí v souladu s metodikou.
70. Žalovaný na str. 77 napadeného rozhodnutí hodnocení poslední zákonné podmínky uzavřel s tím, že náklady pro návrhový scénář jsou přiměřené a realizaci scénáře BATT by zejména z důvodu zmařené investice do SNCR (ve vztahu k emisím oxidů dusíku) byly vynaloženy náklady, jejichž výše by nebyla přiměřená přínosům pro životní prostředí. Ve vztahu k emisím rtuti přijal obdobný závěr na str. 82 napadeného rozhodnutí.
71. Z uvedeného vyplývá, že se žádný ze správních orgánů skutečným posouzením (ne)přiměřenosti nákladů přínosům pro životní prostředí vůbec nezabýval. Takové posouzení by totiž nutně muselo odrážet úvahu nad tím, proč je nepřiměřené požadovat bezodkladnou investici nutnou k dosažení limitů dle závěrů o BAT ve výši X milionů Kč, když újma hrozící životnímu prostředí je či není vážná. Jinými slovy nepřiměřenost nákladů přínosům pro životní prostředí lze dle krajského soudu shledat tam, kde by dosažení emisních limitů dle závěrů o BAT bylo spojeno s vysokou investicí, zatímco aktuálně vypouštěné emisní koncentrace by nebyly výrazně vyšší oproti BAT limitům a za krátký časový úsek, pro který by udělení výjimky bylo požadováno, by taková nepatrně vyšší hodnota emisí nebyla způsobila zapříčinit žádnou znatelnější újmu životnímu prostředí.
72. Ze všech skutečností podrobně rozebraných výše vyplývá, že rozhodnutí o udělení výjimky z dotčených emisních limitů stojí pouze na pozitivním hodnocení nákladové stránky věci, akcentujícím případně zmařenou několikamilionovou investici do technologie SNCR. Takový postup je v naprostém rozporu se zákonnou úpravou.

IV. Závěr a náklady řízení

73. S ohledem na důvodnost žalob v celém rozsahu soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
74. V dalším řízení bude žalovaný, vázán právním názorem soudu, jak uvedeno v jednotlivostech výše, povinen zjistit skutkový stav věci v souladu s § 3 správního řádu a

na jeho základě provést řádné vyhodnocení každé jednotlivé zákonné podmínky pro možnost udělení výjimky z emisních limitů dle závěrů o BAT v souladu s § 14 odst. 5 zákona o integrované prevenci. Dojde-li k závěru o jejich naplnění, zakotví v harmonogramu opatření směřující k postupnému dosažení emisních limitů dle závěrů o BAT v co nejkratším možném čase, tak aby případně udělená výjimka plně korespondovala se svým smyslem a účelem.

75. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšným žalobcům vzniklo vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Ty u každého z žalobců podle obsahu spisu představuje toliko zaplacený soudní poplatek ve výši 4 000 Kč (3000 Kč za podanou žalobu, 1 000 Kč za rozhodnutí o návrhu na odkladný účinek žaloby).
76. O náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 5 s. ř. s., když soud žádné z těchto osob v řízení neuložil žádnou povinnost a neshledal ani žádné důvody zvláštního zřetele hodné, která by přiznání náhrady nákladů řízení kterékoli z těchto osob odůvodňovaly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Olomouc 21. prosince 2022

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu